

Anna *Lucy Maud Montgomeryová* a Duhové údolí

Ilustrovala
Ivona Knechtlová

Albatros

Anna a Duhové údolí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucy Maud Montgomeryová

Anna a Duhové údolí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Anna

a Duhové údolí

*Lucy Maud
Montgomeryová*

Anna

a Duhové údolí

*Lucy Maud
Montgomeryová*

Ilustrovala Ivona Knechtlová

Albatros

Přeložil Petr Eliáš

Translation © Petr Eliáš, 2025

Illustrations © Ivona Knechtlová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-00-07754-3

ISBN e-knihy 978-80-00-07872-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07873-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07866-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Zpátky doma

Byl květen, jasný, jablkově zelený večer a zezlátlé mraky na západě se odrážely mezi tlumeně tmavými břehy zátoky Four Winds. Moře tajuplně úpělo na písčině, i takhle na jaře působilo smutně, ale nad červenou cestou k zátoce foukal šibalský vítr. Po ní se pohodlným krokem blížila k vesnici Glen St. Mary podsaditá postava slečny Kornélie. Správně se jmenovala paní Elliottová a byla vdaná už třináct let, ale lidé jí pořád říkali spíš slečno Kornélie než paní Elliottová. Její starší přátelé měli to staré jméno rádi, jen jedna z nich jej pohrdavě přestala používat. Susan Bakerová, šedivá, zapšklá, leč věrná služebná rodiny Blytheových v Ingleside, nevynechala jedinou příležitost oslovit ji „paní Elliottová“, nadto s ostrým a kousavým důrazem, jako by tím chtěla říct: „Chtěla jste se vdávat, takže jste paní a hotovo, máte to mít.“

Slečna Kornélie mířila do Ingleside za doktorem Blythem a paní doktorovou, kteří se právě vrátili z Evropy. Byli pryč tři měsíce, odjeli v únoru na slavnou lékařskou konferenci do Londýna, a v Glenu se mezitím odehrály jisté události, jež slečna Kornélie nutně potřebovala probrat. Zaprvé do farnosti přibyla nová rodina. A ne ledajaká! Slečna Kornélie si nad nimi do svižného kroku několikrát zavrtěla hlavou.

Susan Bakerová a Anna Shirleyová ze starých časů ji viděly přicházet, seděly totiž v Ingleside na velké verandě a vychutnávaly si kouzlo podvečerního polosvětla, sladký zpěv malátných drozdů ve větvích javorů tonoucích v šeru a tanec trsu narcisů, jimiž vítr šlehal o starou, opršelou zídku z červených cihel.

Anna seděla na schodech, ruce sepjaté na koleni, a v přívětivém přítmí vypadala jako mladá dívka, tak mladá, jak jen matka tolika dětí může vypadat. A její překrásné šedozelené oči, jež hleděly na cestu k zátoce, v sobě měly tu starou známou neuhasitelnou jiskru a vypadaly úplně stejně zasněně. Za ní se v houpací síti choulila Rilla Blytheová, tlustoučké a baculaté šestileté stvoření, nejmladší z dětí v Ingleside. Měla kudrnaté zrzavé vlasy a oříškové oči, které teď byly pevně zavřené a legračně svráštělé, jako vždycky, když Rilla usnula.

Shirley, „můj snědý chlapeček“, jak se mu v rodině říkalo, spal Susan v náručí. Měl hnědé vlásky, hnědé oči, snědou kůži a velmi růžové tvářičky a byl to Susanin miláček. Po jeho narození byla Anna dlouho vážně nemocná a Susan o chlapečka pečovala s mateřskou něhou, jakou u ní žádné z ostatních, byť milovaných dětí nikdy neprobudilo. Doktor Blythe se kdysi nechal slyšet, že nebýt jí, tak by ten chlapec nepřežil.

„Dala jsem mu život stejně jako vy, pani doktorová,“ říkávala Susan. „Je to stejně moje dítě jako vaše.“ A opravdu, Shirley vždycky běžel za ní,

Rilla

Shirley

aby mu dávala pusy na bolístky, uspávala ho a chránila před zaslouženým výpraskem. Všechny ostatní děti Blytheovy Susan svědomitě řezala, když měla dojem, že to prospěje jejich duši, ale Shirleyho nebila a nedovolila to ani jeho matce. Jednou mu nařezal doktor Blythe a Susan to ohromně pobouřilo.

„Ten chlap by seřezal i anděla, pani doktorová, to vám povídám,“ prohlašovala tehdy hořce a několik týdnů pak nebohému doktorovi neupekla koláč.

Když byli Shirleyho rodiče pryč a všechny ostatní děti odjely do Avonlea, vzala ho ke svému bratrovi a tři požehnané měsíce ho měla jen sama pro sebe. Nicméně se pak Susan moc ráda vrátila zase do Ingleside, kde měla všechny svoje miláčky kolem sebe. Ingleside bylo její svět a ona jeho svrchovanou královnou. Dokonce i Anna jen málokdy zpochybňovala její rozhodnutí, což budilo nemalou nevoli u paní Ráchel Lyndové ze Zeleného domu, která kdykoli přijela na návštěvu do Four Winds, pochmurně Anně říkávala, že se nechá od Susan příliš komandovat a že toho jednou bude litovat.

„Pani doktorko, helejte, po cestě od přístavu sem jde Kornélie Bryantová,“ ohlásila Susan. „Teď na nás vychrlí drby, co za čtvrt roku nabsírala.“

„To doufám,“ odvětila Anna a objala si kolena. „Lačním po novinách z Glenu, Susan. Doufám, že mi slečna Kornélie řekne všechno, co se stalo, zatímco jsme byli pryč – *všechno* – kdo se narodil, kdo měl svatbu, kdo se opil, kdo umřel, odstěhoval se nebo přistěhoval, kdo se s kým popral, komu posla kráva a kdo má nového nápadníka. Je krásné být zase doma mezi milými lidmi z Glenu a já o nich chci vědět všechno. Vzpomínám si, jak jsem se procházela po Westminster Abbey a přemýšlela jsem, kterého ze svých dvou mimořádných nápadníků si Millicent Drewová nakonec vezme. Víte, Susan, mám takové neblahé tušení, že klepy miluju.“

„Ale samozřejmě, pani doktorová,“ připustila Susan, „každá pořádná ženská si ráda poslechne novinky. Samotnou mě dost zajímá, jak to s Millicent Drewovou bude. Já nikdy žádnýho nápadníka neměla, natož

Kormélie Elliotová

dva, a teď už mi to nevádí, protože být stará panna nebolí, když si na to člověk zvykne. Mně vždycky připadá, že si Millicent češe vlasy koštětem. Ale chlapům to zřejmě nevádí.“

„Oni vidí jen tu její pěknou, přitažlivou, uštěpačnou tvářičku, Susan.“

„To je docela dobře možný, pani doktorová. V Bibli se píše, že klamavá je líbeznost a pomíjívá krása, ale mně by vůbec nevádilo si to vyzkoušet na vlastní kůži, kdyby na to přišlo. Nepochybuj, že až z nás jednou budou andělé, budeme všichni krásní, ale co si počnem do té doby? Ale když je řeč o drbech, proslýchá se, že chudák paní Mille-rová, co bydlí za zátokou, se minulý týden pokusila oběsit.“

„Ach, Susan!“

„Jen klid, pani doktorová. Nepovedlo se jí to. Ale vůbec se jí nedivím, že to zkusila, její manžel je děsný chlap. Je pitomá, že ji vůbec napadlo se oběsit a nechat mu volnou cestu, aby si mohl vzít nějakou jinou ženskou. Já být na jejím místě, pani doktorová, udělala bych mu ze života peklo, jen ať se zkusí oběsit on. Ne že bych byla zastánkyní toho, aby se lidi věšeli, naopak, pani doktorová.“

„Co to s tím Harrisonem Millerem vůbec je?“ vyhrkla Anna netr-
pělivě. „Ustavičně někoho přivádí k šílenství.“

„Inu, někdo tomu říká náboženství, někdo zase umanutost, že jsem
tak smělá, pani doktorová. U Harrisona nikdo neví, jestli je to to
první, nebo to druhé. Jsou dny, kdy na všechny bručí, protože si myslí,
že je předurčen k věčnému trestu. A pak jsou dny, kdy řekne, že je mu
všechno jedno, a jde a opije se. Já jsem toho názoru, že to nemá v hlavě
v pořádku, ostatně jako nikdo z téhle větve Millerových. Jeho děde-
ček se zbláznil. Myslel si, že má všude kolem sebe velké černé pa-
vouky. Lezli po něm a vznášeli se i ve vzduchu kolem něj. Doufám, že
já se nikdy nezblázním, pani doktorová, a jsem si tím vlastně docela
jistá, protože Bakerovi na to netrpí. Ale jestli
si přemoudrá prozřetelnost usmyslí, že ano,
doufám, že neuvidím velké černé pavouky,
protože ty já nenávidím. A pokud jde
o pani Millerovou, nevím, jestli si vlastně
zaslouží lítost, nebo ne. Leckdo říká, že
si Harrisona vzala, jen aby naštvála Ri-
charda Taylora, což mi připadá jako
dost zvláštní důvod ke vdavkám. Ale
co já vím o manželství, že ano, pani
doktorová. A u branky je Kornélie
Bryantová, tak já tohohle snědého
miláčka uložím do postýlky a vezmu
si pletení.“

Bohapusté klepy

„Kde jsou ostatní děti?“ zeptala se slečna Kornélie, když pominuly první pozdravy (ty její byly srdečné, Anniny bouřlivé a Susan zdřavila důstojně).

„Shirley je v postýlce a Jem, Walter a dvojčata jsou ve svém milovaném Duhovém údolí,“ odpověděla Anna. „Dnes odpoledne se vrátili domů a nemohli se dočkat, až bude po večeri a oni budou moct utéct do údolí. Je to jejich nejmilejší místo na světě. Dokonce ani javorový lesík tak nemilují.“

„Já mám obavy, že ho mají rádi až moc,“ utrousila Susan pochmurně. „Malý Jem jednou říkal, že by radši šel do Duhovýho údolí než do nebe, až umře, a to nebyla pěkná poznámka.“

„Ale v Avonlea se určitě měli báječně, že?“ opáčila slečna Kornélie.

„Náramně. Marilla je strašlivě rozmazluje. Zvlášť Jem podle ní nikdy nic neprovede.“

„Slečna Cuthbertová už bude asi stará paní,“ odušila slečna Kornélie a vytáhla si pletení, aby mohla držet krok se Susan. Slečna Kornélie byla přesvědčená, že žena se zaměstnanýma rukama má vždycky výhodu před ženou, jejíž ruce zahálují.

„Marille je osmdesát pět,“ povzdechla si Anna. „Vlasy má bílé jako sníh. Ale zvláštní je, že zrak má lepší, než když jí bylo šedesát.“

„Zlatíčko, já jsem tak ráda, že jste všichni zase zpátky. Byla jsem tady ukrutně osamělá. Ale vůbec jsme se tady v Glenu nenudili, to mi věř. Takhle vzrušující jaro jsem nezažila, pokud jde o farní záležitosti. Konečně máme faráře, moje milá.“

„Je to velebný pán John Knox Meredith, pani doktorová,“ ozvala se Susan, rozhodnutá, že nedopustí, aby všechny novinky vyklopila slečna Kornélie.

„Je milý?“ zeptala se Anna zaujatě.

Slečna Kornélie vzdychla a Susan zasténala.

„Ano, je milý, ale kdyby jenom to,“ řekla slečna Kornélie. „Je TUZE milý – a sečtělý – a duchovně založený. Ale Anno, zlatíčko, on vůbec nemá rozum!“

„Tak proč jste tedy oslovili jeho?“

„Je to nepochybně nejlepší kněz, kterého jsme v Glenu kdy měli,“ odvětila slečna Kornélie, aby odvedla řeč mírně stranou. „Asi to bude tím, že je tak zasněný a roztržitý, že ho nikdy nikam nepovolali. Jeho zkušební kázání bylo jednoduše báječné, to mi věř. Všichni o něm pak mluvili – a taky o tom, jak vypadá.“

„Je TUZE hezký, pani doktorová, a já se venkoncem vzato vždycky ráda podívám na pohledného muže na kazatelně,“ skočila jí do řeči Susan, protože měla dojem, že by se teď měla prosadit zase ona.

„Navíc,“ dodala slečna Kornélie, „jsme chtěli, aby bylo místo co nejdřív obsazené. A pan Meredith byl první kandidát, na kterém jsme se všichni shodli. Proti všem ostatním měl někdo nějaké námitky. Mluvílo se o tom, že bychom oslovili pana Folsoma. Byl taky dobrý kněz, ale lidem se nezamlouval jeho zevnějšek. Byl na ně moc tmavý a uhlazený.“

„Vypadal úplně jako velký černý kocour, pani doktorová,“ řekla Susan. „Takovýho člověka bych každou neděli z kazatelny poslouchat nemohla.“

„Pak přišel pan Rogers a byl jako rozinka v ovesné kaši, ani špatný, ani dobrý,“ pokračovala slečna Kornélie, „ale i kdyby kázal jako svatí Petr a Pavel, nebylo by mu to k ničemu, protože ten den se do kostela zatoulaly ovce starýho Caleba Ramsayho, a zrovna když ohlašoval čtení, začaly hrozně nahlas bečet. Všichni se smáli a chudák Rogers už pak neměl žádnou šanci. Lidi navrhovali, že bychom mu měli říkat pane Stewarte, protože byl tak vzdělaný. Dokázal číst Nový zákon v pěti jazycích.“

„Ale já si nemyslím, že si díky tomu mohl být o nic jistější než jiní chlapi, že se dostane do nebe,“ přerušila ji Susan.

„Většině z nás se jeho kázání nelíbilo,“ pokračovala Kornélie, jako by Susan nic neřekla. „On nemluvil, ale spíš bručel, abych tak řekla. A pan Arnett, ten kázat neuměl vůbec. Navíc si vybral asi nejhorší pasáž z Bible – ‚Proklejte Meróz.‘“

„Vždycky když nevěděl, jak dál, praštil do Bible a hořce pronesl: ‚Proklejte Meróz.‘ Chudák Meróz byl ten den prokletý až hanba, ať je to, kdo je to, pani doktorová,“ řekla Susan.

„Když se kněz uchází o místo, musí si čtení vybírat velmi pečlivě,“ pronesla vážně slečna Kornélie. „Myslím, že pan Pierson by to místo dostal, kdyby si vybral jinou pasáž. Ale když pronesl ‚Pozvedám oči k horám, měl to spočítané. Všichni se culili, protože každý ví, že ty dvě holky Horovy od přístavu koukají po každém svobodném knězi, který za posledních patnáct let přišel do Genu. A pan Newman měl moc velkou rodinu.‘“

„Bydlel u mého švagra Jamese Clowa,“ řekla Susan. „‚Kolik máte dětí?‘ zeptala jsem se ho. ‚Devět kluků a každý z nich má sestru,‘ odpověděl. ‚Osmnáct!‘ já na to. ‚Božíčku, to je ale rodina!‘ A on se smál a smál a smál. Ale já vůbec nevím proč, pani doktorová, a osmnáct dětí je hodně na každou faru.‘“

„Měl jen deset dětí, Susan,“ vysvětlila jí slečna Kornélie s pohrdavou trpělivostí. „A deset hodných dětí by pro faru ani farnost nebylo o nic horších než ty čtyři, co tam jsou teď. Ale ony taky nejsou zase tak špatné, Anno. Mám je ráda, všichni je mají rádi. Člověk si nemůže pomoci. Byly by to moc milé dušičky, kdyby jim někdo všěpoval dobré způsoby a učil je, co je správné. Například ve škole jsou to prý vzorné děti. Jenže doma pak divočí.“

„A co paní Meredithová?“ zeptala se Anna.

„Žádná není. V tom je ta potíž. Pan Meredith je vdovec. Jeho žena umřela před čtyřmi roky. Kdybychom to byli věděli, asi bychom ho neoslovili, protože vdovec je pro farnost snad ještě horší než svobodný mládenec. Ale mluvil o dětech a všichni jsme předpokládali, že ty děti

John Knox Meredith

mají i mámu. A pak se ukázalo, že mají jen starou tetu Martu, jak jí říkají. Je to sestřenice matky pana Mereditha, jestli se nepletu, a on si ji k sobě vzal, aby nemusela do chudobince. Je jí sedmdesát pět let, je napůl slepá, skoro hluchá a hrozně nevrlá.“

„A taky mizerně vaří, pani doktorová.“

„Horší hospodyně si člověk na faru těžko představí,“ dodala slečna Kornélie hořce. „Pan Meredith si jinou hospodyně nesežene, protože by to prý tetu Marthu jistě mrzelo. Anno, drahoušku, věř mi, fara je v hrozném stavu. Na všem je tlustá vrstva prachu a nic není na svém místě. A to jsme to tam celé vymalovali a vytapetovali, než přišli.“

„Říkala jste čtyři děti?“ zeptala se Anna a v duchu už o ně pomalu pečovala.

„Ano. Když si stoupnou vedle sebe, jsou jako schůdky. Nejstarší je Gerald. Je mu dvanáct a říká se mu Jerry. Je to chytrý chlapec. Faith je jedenáct. Pěkná divoška, ale hezká jako obrázek.“

„Vypadá jako andílek, ale zlobí jako čert, pani doktorová,“ pronesla Susan vážně. „Minulý týden jsem jednou večer byla na faře a byla tam

taky pani Millisonová. Donesla jim tucet vajec a džbáněk mléka, jen takový malinkatý džbáněček, pani doktorová. Faith to vzala a utíkala s tím do sklepa. Když byla skoro dole, zakopla a upadla a mléko i vejce letěly s ní. Dovedete si představit, jak to dopadlo, pani doktorová. Ale ta holka se vrátila celá rozesmátá. „Dejte mě do trouby a bude ze mě koláč,“ řekla. A pani Millisonová se hrozně zlobila. Říkala, že už na faru nikdy nic nedonese, jestli se tam s tím bude takhle šeredit a plýtvat.“

„Marie Millisonová se nikdy neobtěžovala s tím, že by na faru něco nosila,“ odfrkla si slečna Kornélie. „Ten večer jen potřebovala záminku, aby tam mohla jít, byla zvědavá. Ale chudák Faith z malérů nevyjde. Je ukrutně lehkovážná a vůbec nepřemýšlí.“

„Zrovna jako já. Ta vaše Faith se mi bude líbit,“ odvětila Anna rozhodně.

„Má spoustu kuráže – a kuráž já mám ráda, pani doktorová,“ připustila Susan.

„Mně se na ní taky něco líbí,“ přiznala slečna Kornélie. „Kdykoli ji člověk vidí, tak se směje, a vám je pak taky do smíchu. Ani v kostele neudrží vážnou tvář. Pak je tu Una, té je deset, to je roztomilá holčička – ne hezká, roztomilá. A nakonec Thomas Carlyle, tomu je devět. Říkají mu Carl a je úplně posedlý žábami a brouky a ropuchami, sbírá je a nosí domů.“

Aeta Martha

„V tom případě už asi vím, kdo dal tu mrtvou krysu na křeslo v salonku to odpoledne, kdy se zastavila paní Grantová. Málem ji trefil šlak,“ vykládala Susan. „A já se jí nedivím, protože do salonku na faře mrtvá krysa nepatří. Jistě, mohl ji tam nechat kocour, ten má taky v sobě ďábla, co se do něj vejde, pani doktorová. Farní

kocour by měl aspoň vypadat k světu, když už nic jinýho. Ale já takhle švihácký zvíře v životě neviděla. Vždycky večer při západu slunce chodí po střeše, pani doktorová, a švihá ocasem, a to se nehodí.“

„Nejhorší je, že ty děti nikdy nejsou slušně oblečené,“ povzdychla si slečna Kornélie. „A od té doby, co slezl sníh, chodí do školy bosi. Anno, drahousku, ty víš, že pro farské děti se to nehodí – zvlášť když holčička metodistického kněze vždycky nosí takové pěkné boty. A taky mi dost vadí, že si hrají na starém metodistickém hřbitově.“

„Je to lákavé, když je hned vedle fary,“ odtušila Anna. „Mně hřbitovy vždycky připadaly jako báječné místo na hraní.“

„Ale kdeže, pani doktorová, to není možný,“ vyhrkla věrná Susan ve snaze ochránit Annu samu před sebou. „Na to máte příliš rozumu a slušnosti.“

„Proč vůbec postavili faru vedle toho hřbitova?“ zeptala se Anna. „Mají maličkátý trávník, nemají si kde jinde hrát než na hřbitově.“

„Ano, to byla chyba,“ připustila slečna Kornélie. „Ale ten pozemek koupili lacino. A žádné jiné farské děti nikdy nenapadlo si tam hrát. Pan Meredith by jim to neměl dovolit. Ale on má pořád nos vražený v nějaké knize, když je doma. Čte a čte anebo chodí po pracovně, celý zasněný. Zatím nikdy nezapomněl přijít v neděli do kostela, ale dvakrát už zapomněl na společnou modlitbu a někdo pro něj musel doběhnout na faru. A taky zapomněl na svatbu Fanny Cooperové. Volali mu telefonem a on přispěchal tak, jak byl, v bačkorách a všecko. Člověku by to ani tak nevadilo, kdyby se tomu metodisti tak nesmáli. Ale aspoň jednu útěchu máme – nemůžou kritizovat jeho kázání. Jak vyleze na kazatelnu, úplně se probere, na mou duši. A metodistický kněz prý neumí kázat ani trochu. Na vlastní uši jsem ho díkybohu nikdy neslyšela.“

Slečna Kornélie sice už po svatbě tolik nepohrdala muži, ale její odpor k metodistům byl nadále nesmlouvavý. Susan se šibalsky usmála.

„Ale proslychá se, paní Elliottová, že metodisté a presbyteriáni uvažují o sjednocení,“ řekla.

„Inu, já jen doufám, že jestli na to někdy dojde, já už budu pod drnem,“ odvětila slečna Kornélie. Já s metodisty nechci nikdy mít nic

společného a pan Meredith sám brzy zjistí, že je lepší se od nich držet dál. Na můj vkus se s nimi moc přátelí. Dokonce byl na večeri na oslavu stříbrné svatby Jacoba Drewse, a taky z toho měl pěknou polízanici.“

„Co se stalo?“

„Paní Drewová ho poprosila, aby nakrájel pečenou husu – Jacob Drew totiž husu nikdy nekrájel a neumí to. Pan Meredith se do toho pustil, ale shodil ji z talíře rovnou do klína paní Reeseové, která seděla vedle něj. A on jenom zasněně řekl: ‚Paní Reeseová, vrátila byste mi laskavě prosím tu husu?‘ Paní Reeseová mu ji ‚vrátila‘, pokorně jako Mojžíš, ale nepochybně zuřila, protože na sobě měla nové hedvábné šaty. Nejhorší na tom je, že je metodistka.“

„Ale myslím, že je to lepší, než kdyby byla presbyteriánka,“ vložila se do řeči Susan. „Kdyby byla presbyteriánka, nejspíš by přestala chodit do kostela, a my potřebujeme každého člena. Paní Reeseovou u nich v církvi taky nemají příliš v lásce, protože se ukrutně povyšuje nad ostatní, takže metodistům nejspíš jen udělalo radost, že jí pan Meredith zničil šaty.“

„Jde o to, že se přede všemi zesměšnil a já tedy nevidím ráda, když je náš kněz metodistům pro smích,“ pronesla slečna Kornélie upjatě. „Kdyby byl ženatý, tak by se to nestalo.“

„I kdyby měl tucet manželek, nevím, jak by zabránily tomu, aby paní Drewová ke slavnostní večeri upekla toho jejich starého tuhého housera,“ odvětila Susan tvrdohlavě.

„Prý to tak chtěl její manžel,“ řekla slečna Kornélie. „Jacob Drew je ješitný, lakomý a panovačný chlap.“

„A taky se proslýchá, že se se ženou nesnášejí – manželé by dle mého neměli takhle žít. Jenže v tomhle ohledu nemám vůbec žádné zkušenosti,“ dodala Susan a pohodila hlavou. „A taky si nemyslím, že za všechno mohou muži. Paní Drewová je taky zlá osoba. Říká se, že to jediné, co kdy komu dala, byl hrnek másla, které utloukla ze smetany, co do ní spadla krysa. Donesla ho na farní posezení. To o té kryse se všichni dozvěděli až potom.“

„Naštěstí všichni, koho Meredithovi zatím urazili, jsou metodisté,“ poznamenala slečna Kornélie. „Ten jejich Jerry šel jednou večer na společnou metodistickou modlitbu, bylo to asi před dvěma týdny, a sedl si vedle starého Williama Marshe, který jako vždycky vstal a strašlivě úpěl. Je vám už líp?“ pošeptal mu Jerry, když si zase sedl. Chudák Jerry to myslel dobře, ale pan Marsh si to vyložil jako urážku a od té doby se na něj zlobí. Jistě, Jerry na té metodistické modlitbě neměl co dělat. Ale ty děti si chodí, kam chtějí.“

„Doufám, že neurazí paní Davisovou z výběžku,“ odtušila Susan. „To je prý velmi nedůtklivá žena, ale zato je bohatá a platí prý jako nikdo jiný. Slyšela jsem, že říká, že tak špatně vychované děti jako u Meredithových nikdy neviděla.“

„Všechno, co říkáte, mě čím dál víc přesvědčuje o tom, že Meredithovi patří k těm, kdo znají Josefa,“ prohlásila Anna rozhodně.

„Nakonec máš asi pravdu,“ připustila slečna Kornélie. „A tím všechno vyvažují. Jednou je tu máme, tak se k nim musíme chovat co nejlépe a chránit je před metodisty. A já se asi budu muset vrátit do přístavu. Marshall se co nevidět vrátí domů – odjel dnes na druhou stranu přístavu – a bude chtít večeri. Ano, muži. Je mi líto, že jsem neviděla ostatní děti. A kde je pan doktor?“

„Na výběžku. Jsme doma teprve tři dny a on za tu dobu strávil ve své posteli asi tři hodiny a ve svém domě snědl dvě jídla.“

„Každý, kdo byl za posledních šest týdnů nemocný, čekal, až se vrátí domů – a já se jim nedivím. Když si ten doktor z druhé strany zálivu vzal dceru hrobaře z Lowbridge, lidem to přišlo podezřelé. Nevypadalo to dobře. Musíte se u nás s panem doktorem co nejdřív zastavit a vyprávět nám o té vaší cestě. Určitě jste se měli nádherně.“

„Měli,“ přitakala Anna. „Splnil se nám letitý sen. Starý kontinent je nádherný a úžasný. Ale jsme rádi, že bydlíme právě tady. Kanada je nejlepší země na světě, slečno Kornélie.“

„O tom nikdy nikdo nepochyboval,“ odvětila slečna Kornélie samolibě.

„A ostrov prince Edwarda je nejkrásnější oblast a Four Winds je nejkrásnější místo na ostrově,“ zasmála se Anna a zamilovaně se zadívala

na západem slunce zalitou nádheru údolí, přístavu a zálivu. Ukázala na to všechno rukou. „Nic krásnějšího než tohle jsem v Evropě neviděla, slečno Kornélie. Opravdu už musíte jít? Dětem bude líto, že vás neviděly.“

„Tak ať se za mnou brzy zastaví. Vyřídíte jim, že koblížků mám pořád zásobu.“

„U večere plánovaly, že se za vámi vypraví. Přijdou brzy, ale nejdřív si musí znovu zvyknout ve škole. A dvojčata budou chodit na lekce hudby.“

„Doufám, že ne k manželce toho metodistického kněze,“ vyhrkla slečna Kornélie s obavami.

„Kdepak – k Rosemary Westové. Včera večer jsem za ní zašla, abychom se domluvily. Je to moc hezká dívka!“

„Rosemary se drží moc dobře. Taký už není tak mladá, jak bývala.“

„Mně připadala okouzlující. Vlastně jsem se s ní nikdy předtím nepotkala. Bydlí stranou od všeho a já ji vídala jen v kostele.“

„Lidi měli Rosemary Westovou vždycky rádi, i když jí nerozumějí,“ podotkla slečna Kornélie a vůbec si přitom neuvědomila, jak velkou poctu tím prokazuje jejímu šarmu. „Ellen ji vždycky držela zkrátka, abych tak řekla. Byla na ni přísná, ale taky ji dost rozmazlovala. Rosemary byla jednou zasnoubená – s mladým Martinem Crawfordem. Jeho loď ztroskotala u ostrovů svaté Magdaleny a celá posádka se utopila. Rosemary byla tehdy ještě dítě – bylo jí teprve sedmnáct. Ale na vždycky ji to změnilo. S Ellen se hodně sblížily po smrti jejich matky a dost se drží doma. Do kostela v Lowbridge moc nechodí, a pokud vím, Ellen ani nechce příliš často chodit ani do presbyteriánského kostela. Do metodistického nechodí nikdy, tolik bych o ní asi řekla. Westovi odjakživa byli zapřisáhlí episkopaliáni. Rosemary a Ellen nemají nouzi o peníze. Rosemary ani nepotřebuje vyučovat. Dělá to, protože ji to baví. Jsou vzdálené příbuzní Leslie. Přijedou letos v létě do přístavu Fordovi?“

„Ne. Jedou do Japonska a budou zřejmě pryč celý rok. Owenův nový román se má odehrávat právě v Japonsku. Bude to první léto

od chvíle, kdy jsme se odstěhovali, co bude můj vysněný domeček prázdný.“

„Já si teda myslím, že Owen Ford by měl o čem psát i v Kanadě, a nemusel by svou ženu a nevinné děti vláčet do pohanské země, jako je Japonsko,“ žehrala slečna Kornélie. „*Kronika kapitána Jima* je nejlepší kniha, kterou kdy napsal, a všechno, co k ní potřeboval, našel přímo tady ve Four Winds.“

„Většinu z toho mu vyprávěl sám kapitán Jim. A ten to posbíral po celém světě. Ale podle mě jsou všechny Owenovy knihy báječné.“

„S tím souhlasím, jsou moc dobré. Dbám na to, abych přečetla, každou, kterou napíše, ačkoli jsem odjakživa toho názoru, milá Anno, že čtení románů je hříšná ztráta času. Napíšu mu svůj názor o celé té záležitosti s Japonskem, ten se bude divit. Copak chce, aby mu tam z Kennetha a Persise udělali pohany?“

S tímto neřešitelným problémem se slečna Kornélie měla k odchodu. Susan šla uložit Rillu a Anna seděla na schodech verandy pod prvními hvězdami a snila své nenapravitelné sny a snad postě šťastně sledovala, jak nádherný přístav Four Winds je, když ho zalije stříbrný měsíční svit.

Anna

Děti z Ingleside

Přes den si Blytheovy děti rády hrály v bujném, měkkém zelení a přítmi javorového hájku mezi Ingleside a rybníkem, ale pro večerní radovánky nebylo lepšího místa než údolíčko za javorovým hájkem. Bylo pro ně jako kouzelné, pohádkové království. Jednou se děti dívaly z podkrovních oken v Ingleside do mlhy po letní bouři a všimly si, že nad jejich milovaným místem se klene velkolepá duha. Na jednom konci vycházela přímo z místa, kde se růžek rybníku potkával s dolním koncem údolí.

„Budeme mu říkat Duhové údolí,“ navrhl Walter nadšeně, a od té doby se tomu místu jinak neřeklo.

Mimo Duhové údolí třeba zuřil divoký vítr, ale tady vždycky foukal jen jemně. Tu a tam se přes smrkové kořeny s polštářky mechu vinuly úzké cestičky. Po celém údolí byly mezi tmavými smrkami roztroušené plané třešně, v květu celé bílé. Od Glenu sem tekla potok s jantarovou vodou. Vesnice odsud byla dost daleko, jen na horním konci údolí stál pobořený opuštěný domek, kterému se říkalo starý dům po Baileyových. Mnoho let tu nikdo nebydlel, kolem se táhla jen trávou porostlá zídka a za ní ležela prastará zahrada, kde inglesideské děti hledaly fialky, sedmikrásky a narcisy, které pořád ještě kvetly. Po zbytek roku byla zahrada zarostlá kmínem, který se v měsíčním svitu letních nocí pohupoval a vzdouval jako stříbrné moře.

Na jihu se rozkládalo jezírko a za ním se do dálky táhly nafialovělé lesy, jen na vysokém kopci osaměle stála stará šedivá usedlost a shlížela na údolí a přístav. Přestože Duhové údolí nebylo zase tak daleko

od vesnice, působilo docela divoce a osamoceně, a to se inglesideským dětem velmi líbilo.

V údolí se nacházelo mnoho pěkných, vstřícných proláclin a ta největší z nich byla jejich oblíbeným útočištěm. Právě tady se ten večer děti sešly. Rostly tu mladé smrčky a uprostřed byl maličký travnatý palouček, kolem nějž protékal potok. U potoka rostla stříbrná bříza, mladý, neuvěřitelně rovný stromek, který Walter pojmenoval Bílá dáma. Rostly tu také Zamilované stromy, jak Walter nazval smrk a javor, které rostly tak těsně u sebe, že se jejich větve nerozlučně propletly. Jem na Zamilované stromy pověsil rolničky, které dostal od glensského kováře, a při každém poryvu větru se tak ozvalo kouzelné zacínání.

„To je taková krása, že jsme zpátky!“ řekla Nan. „Nikde v Avonlea není tak hezky jako v Duhovém údolí.“

Ale po pravdě měly děti rády všechna místa v Avonlea. Návštěva v Zeleném domě pro ně byla vždycky velká vzácnost. Teta Marilla na ně byla moc hodná, stejně jako paní Rachel Lyndeová, která trávil podzim života háčkováním deček, prý „na věno“, až se Anniny dcery jednou budou vdávat. Bylo tu taky s kým si hrát – děti „strejdy“ Davyho a taky děti „tety“ Diany. Inglesideská drobotina znala všechna místa, která jejich matka kolem Zeleného domu tak milovala, když byla malá – dlouhou Alej milenců, celou růžovou, když kvetly plané růže, vždycky upravený dvorek s vrbami a topoly, Rusalčinu bystřinu, čirou a překrásnou, Křišťálové jezírko a Vrbový ráj. Dvojčata bydlela v pokoji po matce a teta Marilla k nim večer chodila, když si myslela, že spí, a kochala se jimi. Ale všichni věděli, že nejraději má Jema.

Jem měl právě teď plné ruce práce, opékal několik malých pstruhů, které před chvílí chytil v jezírku. Místo plotny měl

Jemu

kruh červených kamenů, mezi nimi hořel oheň a ryba se opékala na staré plechovce roztlučené na placku. Jem ji obracel vidličkou, které zbýval už jen jediný hrot. Nicméně tímto způsobem už bylo na světě připraveno mnoho moc dobrých jídel.

Jem byl dítětem Annina vysněného domku. Všichni ostatní se narodili v Ingleside. Jem měl kudrnaté zrzavé vlasy po mámě a upřímné oříškové oči po tátovi. Po mámě měl taky jemný nos a po tátovi klidnou pusu, která měla smysl pro humor. A jako jediný z rodiny měl uši, které se líbily Susan. S tou ovšem vedl ustavičné spory, protože mu vytrvale říkala malý Jem. Třináctiletému klukovi to připadalo nehorázné. Máma měla víc rozumu.

„Já už nejsem malý, mami,“ naříkal pobouřeně o svých osmých narozeninách. „Už jsem děsně velký.“

Matka tehdy vzdychla a už mu tak nikdy neřekla – tedy aspoň ne před ním.

Odjakživa to byl statný a spolehlivý kluk. Nikdy neporušil daný slib. Moc toho nenamluvil. Ve škole ho neměli za příliš chytrého, ale byl dobrý, všestranný student. Nikdy ničemu naslepo nevěřil, vždycky si na pravdu rád přišel sám. Jednou mu Susan řekla, že jestli se jazykem dotkne omrzlé petlice, přilepí se na ni a utrhne si kůži. Jem to okamžitě vyzkoušel, „jen aby věděl, jestli to tak je“.

Zjistil, že to opravdu „tak je“, ovšem za cenu po několik dní velmi bolavého jazyka. V zájmu vědy se však Jem nezdráhal trpět. Ustavičnými pokusy a pozorováním se toho spoustu dozvěděl a bratři a sestry považovali jeho rozsáhlé znalosti o jejich malém světě za úžasné. Jem vždycky věděl, kde dozrávají první plody, kde se ze zimního spánku plaše budí první fialky a kolik modrých vajíček je v kterém drozdím hnízdě v javorovém hájku. Dovedl věštit budoucnost z kopretinových okvětních plátků a vysát nektar z jetele a na břehu jezera sbíral wszeliké jedlé kořínky, zatímco se Susan celé dny strachovala, jestli se všichni někde neotráví. Věděl, kde najít tu nejlepší smrkovou pryskyřici, kde se jantarově perlí na kůře porostlé lišejníkem, věděl, kde v bučinách kolem výběžku nejhustěji rostou ořešáky a kde se v potoce

nejlépe chytají pstruži. Dokázal napodobit hlas kteréhokoli ptáka nebo zvířete ve Four Winds a věděl, kde rostou všechny divoké květiny od jara až do podzimu.

Walter Blythe seděl pod Bílou dámou a vedle sebe měl položený svazek poezie, ale nečetl si. Uchváceně hleděl do jantarově zamlžených vrb u jezírka a na stádo mraků, které vítr hnal jako ovce přes Duhové údolí. Walter měl úžasné oči. Z jejich tmavošedých hlubin se na svět dívala všechna radost a smutek a smích a věrnost a všechny touhy mnoha generací, které už dávno spí pod zemí.

Walter byl jablko, které se zakutálelo dost daleko od stromu, pokud šlo o vzhled. Nepodobal se žádnému ze svých příbuzných. Z ingleside ských dětí byl nejhezčí, měl rovné černé vlasy a jemně tvarované rysy. Ale také měl matčinu divokou představivost a vášnivou lásku ke kráse. Zimní mráz, jarní vábení, letní snění i podzimní krása, to všechno pro Waltera moc znamenalo.

Ve škole, kde byl vůdcem Jem, o Walterovi valné mínění neměli. Považovali ho za „holčičího“ a za slabého, protože se nikdy nepral a do sportů se zapojoval málokdy. Raději posedával někde v koutě a četl si knížky – hlavně „veršičky“. Walter poezii miloval a hlтал ji od chvíle,

kdy se naučil číst. Nesmrtelná hudba básníků byla vetkána do jeho dospívající duše. Walter choval v srdci touhu sám se jednou stát básníkem. Nebylo to nemožné. Walterovým vzorem byl v tomto ohledu jistý strýc Paul – jemuž se tak říkalo ze zdvořilosti –, žijící v tajuplné zemi zvané „Státy“. Strýc Paul býval kdysi malý školák v Avonlea a teď se jeho poezie četla po celém světě. Ale kluci z Glenu o Walterových snech nevěděli, a kdyby o nich věděli, žádný velký dojem by to na ně neudělalo. Přes určitou tělesnou nedostatečnost si však vydobyl jistý nechtěný respekt, protože „dovedl mluvit jako v knížkách“. Nikdo v celém Glenu neměl takový dar řeči jako on. Jeden chlapec se nechal slyšet, že „zní jako farář“. Proto ho povětšinou nechávali na pokoji a neubližovali mu jako většinu kluků, kteří se pěstním soubojům vyhýbali, nebo se jich dokonce báli.

Desetiletá inglesideská dvojčata porušovala dvojčecí tradice tím, že si nebyla ani za mák podobná. Anna, které všichni říkali Nan, byla moc hezká, měla sametové oříškové oči a hedvábné oříškové hnědé vlasy. Byla bezstarostná a veselá a jedna paní učitelka jí proto říkala „Aničko sluníčko“. Měla dokonalou pokožku, což její maminku velmi

Nan

Di

těšilo.

„Jsem ráda, že mám aspoň jednu dceru, která může nosit růžovou,“ říkávala paní Blytheová radostně.

Diana Blytheová, které nikdo neřekl jinak než Di, byla hodně podobná matce, měla šedozelené oči, v nichž se to neustále zvláštěně třpytilo, a zrzavé vlasy. Možná proto byla tatínkův miláček. Měla velmi blízko k Walterovi, jí jediné četl verše, které sám napsal, a ona jediná věděla, že Walter potajmu pracuje na velké epické básni, která přinejmenším v některých ohledech připomínala Marmion Waltera Scotta. Nevyzradila žádné z jeho tajemství, dokonce ani Nan, a svěřovala mu ta svá.

„Nebudou už ty ryby hotové, Jeme?“ otázala se Nan a začichala drobným nosíkem. „Mám z té vůně hrozitánský hlad.“

„Ještě chvíli,“ odvětil Jem a jednu rybu zručně obrátil. „Holky, vytáhněte chleba a talířky. Waltere, vzbud se.“

„Dneska ten vzduch úplně září,“ pronesl Walter zasněně. Ne že by neměl rád pečeného pstruha, to vůbec ne, ale u něj byla vždycky na prvním místě potrava pro duši. „Květinový anděl dnes kráčí světem a vábí květiny. Vidím jeho modrá křídla tamhle na kopci u lesa.“

„Všechna andělská křídla, která jsem kdy viděla, byla bílá,“ odvětila Nan.

„Květinový anděl nemá bílá. Má bledě, mlžně modrá, docela jako opar v údolí. Já bych tak chtěl umět létat. Musí to být nádhera.“

„Člověk někdy létá ve snu,“ odtušila Di.

„Mně se nikdy nezdá, že létám,“ řekl Walter. „Ale často se mi zdá, že se zvednu ze země a vznáším se nad ploty a nad stromy. Je to krásné – a já si vždycky říkám, že to není sen jako dřív, tohle je skutečnost – a pak se stejně vzbudím a je mi z toho smutno.“

„Pospěš si, Nan,“ ozval se Jem.

Nan vytáhla prkénko – ano, bylo to doslova prkno –, z nějž už bylo v Duhovém údolí sněženo mnoho hostin, jež chutnaly jako nikde jinde na světě. Když se prkno položilo na dva velké, mechem porostlé kameny, vznikl stůl. Místo ubrusu posloužil novinový papír a jedlo se

z otlučených talířků a pilo z hrnečků, které Susan odložila, protože neměly ouška. Z plechové krabice schované pod kořeny smrku Nan vytáhla chleba a sůl. Voda v potoce byla křišťálově průzračná. Božskou chuť všemu dodávala omáčka smíchaná z čerstvého vzduchu a dětské chuti k jídlu. Sedět v Duhovém údolí, prozářeném zpola zlatým, zpola fialovým přísvitem a prodchnutém vůní jedle balzámové a dalších lesních rostlin, které byly na jaře v plném rozpuku, poslouchat šepotání větru a cinkot rolniček ve větvích a jíst pečeného pstruha a suchý chleba, to bylo něco, co by jim i ti nejmocnější lidé tohoto světa mohli závidět.

„Posaď se,“ pobídla ho Nan, když Jem položil na stůl rozpálený plech s pstruhu. „Dneska říkáš modlitbu ty, Jeme.“

„Já už udělal ryby, mám odpracováno,“ zaprotestoval Jem, který modlitbu odříkával ukrutně nerad. „Ať ji řekne Walter. Jeho to baví. A zkrať to, Walte, mám hlad.“

Jenže Walter žádnou modlitbu neodříkal, ani dlouhou, ani krátkou. Così ho přerušilo.

„Kdo to sem jde z kopce od fary?“ zeptala se Di.

Farské děti

Teta Martha sice možná, nebo spíš skoro určitě, byla mizerná hospodyně, a reverend John Knox Meredith možná, nebo spíš skoro určitě, byl příliš shovívavý, benevolentní muž. Ale nedalo se popřít, že fara v Glen St. Mary působila sice neuklizeně, ale zato domácky a vstřícně. Dokonce i místní ženy to svým kritickým okem viděly a podvědomě ji hodnotily mírněji. Fara možná za své kouzlo zčásti vděčila nahodilým okolnostem – bujně révě pnoucí se po šedivých prkenných stěnách, vlídným akáciím a topolům balzámovým, které se tu shlukovaly jako staří známí, a krásnému výhledu na zátoku a písčité duny z předních oken. Ale tyhle věci tu byly i za vlády předchůdce pana Mereditha, kdy byla fara nejuklizenější, nejúpravnější a nejponuřejší dům v celém Glenu. Novou atmosféru bylo tedy třeba přičíst k dobru novým obyvatelům. Najednou tu zněl smích a panovalo přátelství, dveře byly vždycky otevřené a vnitřní a vnější svět si tu podávaly ruce. Jediným zákonem na faře v Glen St. Mary byla láska.

Lidé z farnosti říkali, že pan Meredith své děti rozmazluje. To bylo dost možné. Je jisté, že jim nedokázal spílat. „Nemají matku,“ říkával sám sobě s povzdechem, když už nemohl přehlížet nějaký obzvlášť závažný prohřešek. Ale nevěděl ani polovinu toho, co provádějí. Patřil k sektě snílků. Okna jeho pracovny vedla ke hřbitovu, ale jak tak přecházel sem a tam po místnosti a hloubal o nesmrtelnosti duše, neměl tušení, že Jerry a Carl v tom obydlí zesnulých metodistů se smíchem hrají na schovávanou. Pan Meredith si občas uvědomil, že o jeho děti není tak dobře postaráno, tělesně i duševně, jako před smrtí jeho

ženy, a v koutku duše odjakživa tušil, že dům i jídlo jsou pod vedením tety Marthy úplně jiné, než když tu hospodařila Cecilia. Většinu času ale žil ve světě knih a abstrakcí, a proto, přestože byl jeho oblek málokdy vykartáčovaný a hospodyně z Glenu podle slonovinové barvy jeho ostře řezaných rysů a hubených paží usuzovaly, že nedostává pořádně najíst, nebyl nešťastný muž.

Jestli se vůbec o nějakém hřbitově dá říct, že je to radostné místo, tak o starém metodistickém hřbitově v Glen St. Mary to rozhodně platilo. Nový hřbitov na druhé straně od metodistického kostela byl upravený, udržovaný a smutný, ale ten starý se tak dlouho poddával laskavé a vlídné ruce matky přírody, že se z něj stalo celkem příjemné místo.

Ze tří stran jej obklopovala zídka z kamenů a hlíny, na níž stál šedivý a velmi vratký plot. Za zídkou rostla řada vysokých jedlí se silnými smolnými větvemi. Zídka, kterou postavili první obyvatelé Glenu, stářím zkrásněla, z jejích spár vyrůstal mech a všelicos zeleného, v prvních jarních dnech se u jejího úpatí objevovaly fialky a na podzim ji v koutech zdobily astry a zlatobýl. Mezi kameny se k sobě různě tisklo kapradí a tu a tam rostla velká přeslička.

Na východní straně nebyl ani plot, ani zídka. Hřbitov tu postupně přecházel v porost mladých jedlí, které se tlačily dál a dál mezi hroby a směrem na východ houstly v hluboký les. Vzduchem jako harfa znělo moře a hudba starých šedivých stromů a na jaře v jilmech okolo obou kostelů sbory ptáků zpívaly ne o smrti, ale o životě. Meredithovy děti ten hřbitov zbožňovaly.

Porůznu pobořené náhrobky divoce porůstalo modrooké psí víno, zakrslé smřčky a máta. V písčitém koutě nedaleko jedlového lesíka bujelo borůvčí. Byly tu k vidění všelijaké náhrobky tří generací metodistů, od plochých, podlouhlých desek z červeného pískovce starých osadníků přes smuteční vrby a sepjaté ruce až po nejnovější hrůzy v podobě vysokých „pomníků“ a uren pod kamennými drapériemi. Jeden z největších a nejošklivějších náhrobků na celém hřbitově byl věnován památce jistého Aleca Davise, který se narodil do rodiny metodistů, ale

vzal si nevěstu z presbyteriánského rodu Douglasů. Přinutila ho konvertovat a celý život ho držela zkrátka presbyteriánskými zásadami. Ale když umřel, netroufla si ho odsoudit k odpočinku v osamělém hrobě na druhé straně přístavu. Celá jeho rodina byla pohřbená na metodistickém hřbitově, a tak se Alec Davis ve smrti vrátil ke kořenům a vdova našla útěchu v pomníku tak drahém, že by si ho žádný jiný metodista nemohl dovolit. Meredithovy děti ho nenáviděly, ač přesně nevěděly proč, zato však milovaly staré, ploché, divokou trávou obrostlé kameny, které vypadaly jako lavička. Zaprvé se na nich báječně sedělo. Zrovna teď všechny děti na jednom takovém kameni seděly. Jerry, unavený ze hry na schovávanou, hrál na brumli. Carl láskyplně pozoroval jakéhosi podivného brouka, kterého našel, Una se pokoušela vyrobit šaty pro panenku a Faith, podepřená o štíhlá hnědá zápěstí, kývala bosýma nohama do svižného rytmu brumle.

Jerry měl černé vlasy a velké černé oči po otci, ale měl je spíš blýskavé než zasněné. Faith, druhá nejstarší, byla krásná jako růže, neokázale a oslnivě. Měla zlatohnědé oči, zlatohnědé kučery a karmínové tváře. Smála se tak často, že se nad tím farníci poněkud ošklíbili, a jednou vyděsila starou paní Taylorovou, neutěšitelnou několikanásobnou

Jerry

vdovu, když drze pronesla – nadto na schodech kostela: „Svět není slzavé údolí, paní Taylorová, je to údolí smíchu!“

Malá zasněná Una smíchu příliš nedala. Copy z rovných černočerných vlasů neprozrazovaly žádné sklony k lumpárnám a tmavomodré, jako mandle tvarované oči v sobě měly cosi tesklivého a smutného. Ústa se jí často pootevřela a odhalila maličkaté bílé zoubky a na obličejíku se jí tu a tam usadil plachý, zadumaný úsměv. Byla daleko citlivější k tomu, co si o ní ostatní myslí, než Faith a měla znepokojivé tušení, že na jejich způsobu života je něco podivného. Toužila to napravit, ale nevěděla jak. Občas utřela prach z nábytku – ale bylo to opravdu jen zřídka, protože často nemohla najít prachovku. Ta totiž nikdy nebyla na svém místě. A když náhodou objevila kartáč na šaty, pokusila se otci na sobotu vykartáčovat jeho nejlepší oblek, a jednou dokonce hrubou bílou nití přišila chybějící knoflík. Když pan Meredith šel druhý den do kostela, nebylo ženského oka, které si toho knoflíku nevšimlo, a trvalo několik týdnů, než se ženský dobročinný spolek zase uklidnil.

Carl měl jasné, zářivé tmavomodré oči a neohrožený, přímý pohled po matce. Zdědil po ní také hnědé vlasy se zlatými pablesky. Znal tajemství hmyzu a se včelami a brouky uzavřel jakési bratrství. Una nerada sedávala vedle něj, protože nikdy nevěděla, jaké prapodivné stvoření má u sebe schované. Jerry s ním odmítal spát, protože si Carl jednou do postele vzal mladou užovku. Carl tedy spal ve své staré dětské postýlce, která byla tak krátká, že se v ní nemohl pořádně natáhnout, a míval podivné spolunocležníky. Možná dobře, že teta Martha byla napůl slepá, když mu tu postýlku stlala. Dohromady byli veselá, milá banda a Cecilii Meredithovou muselo ukrutně bolet srdce, když zjistila, že je musí opustit.

„Kde byste se nechali pohřbít, kdybyste byli metodisti?“ zeptala se Faith zvesela.

Tím otevřela zajímavé pole pro spekulace.

„Nemůžeme si moc vybírat. Je tu plno,“ odvětil Jerry. „Mně by se asi líbil ten kout u cesty. Slyšel bych, jak kolem jezdí povozy a jak si lidi povídají.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Anna a Duhové údolí***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.